

kisvárdai lapok

36. évfolyam 1. szám - 2024. június 22. szombat

AZ EMBER TRAGÉDIÁJA
Kassai Thália Színház

Magyar
Színházak
36. Kisvárdai
Fesztiválja

„A gyerek szava, szólama dönt minde-
nekfelett s keretezi a történelmi
víziót. Érkezik, tehát tovább él az em-
beriség – e banális és felemelő, szak-
rális és elementáris ténynek a záróje-
lenet megadja a méltóságát. Szemé-
lyessé válik a biológiai történés, látjuk
az emberpár síró-nevető-elképedő
együtt maradását, még ha eggyel ko-
rábban el is jutottunk a túl kevés foka
és túl sok ember rideg képletéhez.
Hiába a túlnépesedés egyfelől, a job-
bára már csak mesterségesen szüle-
tők másfelől (mindkét véglet megjele-
nik) s lett rossz a földön, amíg azon-
ban születik újabb emberi lény, marad
a remény, hogy vele valahogy más-
képp is lehet. Ádám nem lobbantja
lángba benzinnel lelocsolt népét, el-
oltja a tüzet. S hogy mennyire kifejező
a tánc, láttatja a Lucifereket is felkérő,
méltányoló záró táncjelenet. Ők is ré-
szeink, az ő készítéseikről, kételyt
ébresztő mivoltukról sem feledkezhe-
tünk meg, őket is tisztelnünk kell s
mehallgatnunk, ők is részei a tánc-
nak. A táncnak, ami nem szűnik, ami
összeköti a színeket és a korokat, s
ami fergeteges a Kassai Thália Színház
művészeinek előadásában.”

Gilbert Edit

„A művészet, a jó művészet a maga csodálatos eszközeivel képes vegyíteni az egyedit az egyetemessel. Engedi, hogy megértsük, mi az, ami különbözik tőlünk – mondhatni idegen – azzal, hogy univerzálisnak mutatja. Így a művészet képes átörni a nyelvet, a földrajz, az országok határait.”

Tisztelt Színházértő és Színházkedvelő Közönség!

Ez a 2024-es színházi világnap üzenete Jon Fosse norvég író tollából, aki 2023-ban irodalmi Nobel-díjat kapott újszerű drámáiért és prózájáért, amelyekkel hangot ad a kimondhatatlannak. Ha az ő alapvetését igaznak fogadjuk el, akkor mennyivel inkább igaz ez a szétszaggatott nemzettest egyes tagjainak artistikus világaira. Kisvárdai város ugyanis éppen ebben a szellemben igyekszik immáron 36. alkalommal otthont adni az anyaország határain belüli és azon túli

színháztársaság jeles képviselőinek. Valóban, a művészet azt mutatja fel nekünk, ami más, mint mi, ami távoli tőlünk és idegen. Ott van benne a rejtély, amely lenyűgöz és a határainkat feszegeti, ezzel pedig megteremt valami földöntúlit, amit minden műalkotásnak tartalmaznia kell, amihez minden műnek el kell vezetnie a befogadót.

Régi filmekben lehet látni, amint vándorszínészek zötykölődő ekhós szekérrel, ponyvakkal takart ócska járműveken róják az országutakat. Maguk varrják a jelmezeket, festik a díszleteket, írják a plakátokat. Aki épp nem szerepel, az beáll sűgónak vagy kellékesnek. Ott alszanak, ahol rájuk sötétedik, kocsmákban, istállóknak lépnek fel, sokszor a szabad ég alatt. Romantikus életnek tűnik, ám a valóságban egyáltalán nem az. Nagyon sok többé vagy kevésbé tehetséges művész vállalta – és bátran kijelenthetjük, hogy vál-

lalja ma is – ezt az életformát, amelyben a lemondás olykor több, mint a csillogás. Mégis, Thália papnőinek és papjainak talentuma, életszeretete, társadalmi felelősségérzete és a közönség erkölcsi-szellemi-lelki állóképességének megerősítéséért való áldozatvállalása legyőzi a látszólagos akadályokat. A színészek egy-egy előadáson hatalmas energiákat mozgósítanak azért, hogy az előttük lévő teret befogva játékuk intenzitása és a darab üzenete eljusson az emberek szívébe.

Tisztelt Közönség! Ilyen megragadó pillanatok és tartalmas élményeket kívánva köszöntöm Mindnyájukat városunk és a magam nevében. Isten hozta Önöket a Magyar Színházak XXXVI. Kisvárdai Fesztiválján!

Leleszi Tibor
polgármester, Kisvárdai

Táguló belvilágegyetem

A színház olyan közgyűjtemény, amelyben tüdővel lélegeznek a leletek. A színész identitását nem feltétlenül az bizonyítja, hogy zászlóra tűzve lobogtatja a magyarságát: inkább az, hogy bármilyen nyelven hallja, a rendezői instrukción magyar aggyal gondolkodik. Egyik legnehezebb szavunk a magyaráz. Magyaráz a közönség is, lefordítva gondolatra a színpadi látványt, zenét, táncmozdulatot, s fesztiválon azt, hogy miért éppen ezt az előadást kell néznie.

Egyedül a programválogató nem magyaráz, hiába kérdezi akárki. Csak! Arra van az idő, hogy igazolja őt. Azzal például, hogy az általa műsorba emelt előadások előbb-utóbb felbukkannak és elismerést szereznek más fesztiválokon. Vagy az ismeretlenségből Kisvárdára érkezett rendező jól csengő nevű művészként tér vissza pár év után. Ugyanez a pályakezdő színészek soráról is elmondható.

A válogató megvallottan impresszionista: dacolva a beszűkült szellemi horizontú vélekedőkkel, azt hívja meg, ami megihletti. Kötéltánc ez ott, ahol az értékvilág kettes számrendszerű: ha igen Kodály, akkor Bartók nem. És Ady – József Attila, Petőfi – Arany vagy MTK – Fradi: az értelmetlen ellentétpárok özöne sorolható. Ihlető előadás persze mindig több akad, mint ahány a műsorba fér. A bőség okán elérhető, hogy a különböző arculatú társulatok fesztiváli egymásutánja a szakmabeli, a nagy- és a támogatóközönség szemében arányos impresszió-fűzérnek tessenek.

Honnan a bőség? A Kárpát-medence színházglóbusza sajátosan táguló belvilágegyetem. Figyelendők az anyaországi társulatokkal együttműködésben létrehozott előadások, a határon túl munkát vállaló, magyarországi származású rendezők, a Magyarországon rendező hatá-

Balogh Tibor, a fesztivál művészeti tanácsadója

ron túliak. A szülőföldön maradás fogalma sem egyetlen séma szerint való. Attól, hogy valaki Erdélyből, a Vajdaságból Budapestre vagy Debrecenbe szerződik, még a szülőföldjévé marad, csak – az érvényesülése érdekében – lakhelyet vált, s ez a megfordított irányban is igaz. E kiterjedtséget érzékelve törekszünk arra, hogy a Magyar Színházak Kisvárdai Fesztiválja teljes kárpát-medencei merítésű találkozó legyen.

Balogh Tibor

Tánccal, szexszel – át a színeken

Az ember tragédiájukkal zenei válogatásuknak, összezsírozott koreográfiájuknak, a találékony jelmez-, valamint díszletváltás gördülékenységének, valamelyest a felvidéki-szlovákiai áthaladásoknak köszönhetően – s a szerelem erejének felidézésével meglepően eredeti és figyelmet megtartó interpretációt sikerült létrehozniuk a kassaiaknak.

Bár a magyarok tudatának valamely szintjén vélhetőleg ott él a madáchi tragédia, nem hinném, hogy könnyű lenne bárkinek is friss újraolvasás nélkül összerakni a színeket az előadás nyomán, de Rédlí Károly bátor rendezői megoldásai révén mégis kibomlik egyfajta filozófia. Az emberiség történelme többek közt a hatalom, a pénz, a pártosodás, klikkesedés – a szabad akarat, a mindenkori vezető felelőssége, szerepe, az elvek harcának akár szórszálhasogatásig menő képvisellete, az ellenségkép kialakítása mentén zajlik. Aprópénzre váltatnak a tudomány eredményei, folyik a porhintés, terjednek az álhírek, uralkodik a média. Mára, hihetjük, már minden kombináció megvan, amivel él is a rendezés: határozott állásfoglalást tesznek jelen állapotunkra. Ha már előveszik az emberiség-költeményt – s szerintem bármit –, az alkotóknak kell, hogy legyen rá okuk s mai víziójuk róla. Ennek az igénynek megfelelnek egységes formanyelvükkel is a kassaiak: a hatásos és (jó, hogy nem mindig korkövető) zene, a női és férfi Lucifer szerepeltetése, a jelenetek szereplőinek egymásba csúsztatása, a jellegzetes s színről színre egy-két elemmel változó szép és stílusos kosztümök rendje, az átállás-átszerelés funkcionalitása mind mélyítik, értelmezik, átélhetővé teszik a koncepciót.

A gyerek szava, szólama dönt mindenekfelett s keretezi a történelmi víziót. Érkezik, tehát tovább él az emberiség – e banális és felemelő, szakrális és elementáris ténynek a zárójelenet megadja a méltóságát. Személyessé válik a biológiai történet, látjuk az emberpár síró-nevető-elképedő együtt maradását, még ha egygel korábban el is jutottunk a túl kevés foka és túl sok ember rideg képletéhez. Hiába a túlnépesedés egyfelől, a jobbára már csak mesterségesen születők másfelől (mindkét véglet megjelenik) s lett rossz a földön, amíg azonban születik újabb emberi lény, marad a remény, hogy vele valahogy másképp is lehet. Ádám nem lobbantja lángba benzinnel lelocsolt népét, eloltja a tüzet. S hogy mennyire kifejező a tánc, láttatja a Lucifereket is felkérő, méltányoló záró táncjelenet. Ők is részeink, az ő készítéseikről, kételyt ébresztő mivoltukról sem feledkezhetünk meg, őket is tisztelnünk kell s meghallgatnunk, ők is részei a táncnak. A táncnak, ami nem szűnik, ami összeköti a színeket és a korokat, s ami fergeteges a Kassai Thália Színház művészeinek előadásában. Szólnak az ismert dal-lamok, a szünet félbeszakítja és elnémítja a testvériséget a francia forradalom hármásából, fel-tűnik egy pillanatra, hogy meghalnak a testvéragresszió által Ukrajnában. Koronavírusos közegben kísérletezik ki a tovább élést, de Karikó Katalint, Ferenc pápát, Greta Thunberget már térdre kényszerítik

Dühödt, megalázó, kéjes, romlott és egybeolvadó szextáncok tanúi vagyunk. Szép példája ez a produkció annak, hogy csupán a szexualitás változatainak színpadra vitelével is kifejezhető

padra vitelével is kifejezhető lenne a társadalom és az egyén viszonya. Lehet úgy átszexelni a színeket, hogy tomboljon Róma bujasága, izzon a keresztény aszketizmus, s át-átlengje az aktust emberpár(ok) egymásra találásának szerető esélye is.

Engem meggyőzött ez a (csak helyenként modoros, deklamáló, önisméltó) rövidített-átírt, modernizált, régi és új hangon is szóló vérbő Tragédia. Jó volt benne felismerni a madácht, abban a máig hatót és a mai író-dívaltozatot, a folytatást, a mai beteljesülést. Az egységesen jó gárda éppen tucatnyi színésze játssza vibrálóan az összes szerepet. Nem zavaró, sőt jelentéssé, ahogy Évák, Ádámok, Luciferek többszöröződnek s cserélnek, váltanak alakot egymásba.

Jó volt ez a kezdet, magasra tette a léceket. Még azt is sikerül írás közben a Sport hotel teraszáról elengednem, ahova idehallatszanak a Csárdáskirálynő ismert slágerei, hogy azt most ki kellett hagynom: ne utána kezdjek írni, valamikor hajnalban, a Tragédiáról. Pedig a Deszkán látott kiváló Szibériai csárdás után a nagyváradi változat is igencsak érdekelt volna.

Ahol mindenki Ádám, és mindenki Éva

A lévai származású Rédlí Károly második alkalommal dolgozott a kassai Thália Színház társulatával - Az ember tragédiája előtt a Parasztope-rát rendezte meg. A komáromi Jókai Színházban több rendezése is látható. Kántor Kata tizenegy éve a kassai Thália Színház tagja, ahol többek között azon dolgozik koreográfusként és táncpedagógusként, hogy felkészítse a színészeket a különböző mozgásformák elsajátítására. Valamint ő a Jelenlét Színház alapítója; táncosként és koreográfusként is részt vesz az produkciókban. Őket kérdeztük Az ember tragédiája előadás kapcsán.

Nagyon izgalmas és összetett előadást láthatott a Magyar Színházak Kisvárdai Fesztivál közönsége. Mi volt az alapkonceptiótok, mikor elkezdtetek Az ember tragédiáján dolgozni?

Rédlí Károly: A koncepció nagyon sok alkotórészből állt össze. Próbáltuk a szöveget korhűn bemutatni úgy, hogy aktuális problémákat feszegetünk vele. Ennek megfelelően igazítottunk például a megszólalásokon: Madách Imre szövege mellett használtuk Nádasy Ádám átíratát, valamint mi is beleírtunk több helyen, és belecsempésztünk egy Arany János verset is. Az Úr egyébként mindig Madách nyelvén szólalt meg, míg a Luciferek szinte végig Nádasy Ádám stílusában szólaltak meg. Az emberek pedig átvették ezt a nyelvezetet, ahogy haladtak az időben. Mikor az eszkimó színhez értek, már nem tudtak összetett mondatokban beszélni. Sokat gondoltunk Éva, és a többi nő karakterén. Szerintünk ma már más a női szereplők fontossága a társadalomban, mint Madách Imre korában. Ezért több szöve-

get adtunk nekik, és kiemeltük a befolyásukat a történelem alakulására. Ebben a darabban nem csak Ádámról és Éváról beszélhetünk, hanem rajtuk keresztül az egész emberiségről. Ezért nálunk a két Lucifert alakító színészen kívül (Rab Henrietta, Ollé Erik) mindenki Ádám, és mindenki Éva. Ez rólunk szól, az életünkről. Mindegy, hogy a római korban vagyunk, vagy a jelenkorban, mert ezek a szituációk, kapcsolatok, témák és eszmék folyamatosan ismétlődnek. Minden bemutatott korról kapcsolatot kerestünk, és a jelennel párhuzamos gondolatokra fókuszáltunk.

Miért döntöttetek úgy, hogy egy gyerek hangján szólal meg az Úr?

R.K.: Nem tudom, hogy felismerhető-e, de egy kislány beszél. Az Úr számomra kortalan, végtelenül tiszta. Ahogy a gyerekek is büntelenek és teljesen ártatlanok. Egyedül ők tudják tiszta szemmel figyelni a világot.

Elég széles skálán mozog az előadás zeneisége. Ez hogyan alakult ki?

R.K.: A dalokat én választottam ki, és mindegyik mögött van egy kis történet. Például az athéni színben egy görög népdalt énekelnek a nők, ami az elválásról és a búcsúról szól. Akkor hangzik el, amikor Miltiádész felesége búcsúzik. Összességében elég eklektikus a zenei válogatás; Chopin és David Guetta ötvözése is előfordul. De ettől lesz dinamikus az előadás, pont úgy, ahogy a mai világ.

Kántor Kata: Fontos motívummá vált Mahler zenéje például. Gergye Krisztiánnak, a koreográfusnak már Mahler alapján kellett gondolkoznia, kibontania a háttérgondolatokat. Minden színész kapott támpontot a mozgásának kialakításához, amiből to-

Kántor Kata és Rédlí Károly

vábbépíthette a karakterét. A legnagyobb szabadságot azonban a Luciferek kapták, akik folyamatosan mozgásban vannak. Ők is megadott motívumok alapján dolgoztak, de azt a saját kreatív improvizációjukkal továbbfejlesztették.

Milyen feladataid voltak koreográfus asszisztensként ebben a produkcióban?

K.K.: Krisztián teljesen önjáró, és csinálja a saját vízióit, de én végig ott voltam mellette, és figyeltem. Régóta ismerjük egymást, így hasonló a gondolkodásmódunk formanyelvileg, és hasonló megoldásokat keresünk. Úgy éreztem, hogy amit csinált, az mind belőlem is fakadt. Asszisztensként az volt a feladatom, hogy amit ő megálmodott, és ami felkerült a színpadra, azt karbantartsam, gyakoroltassam. Tudnom kell, hogy minek mi a motivációja, és figyelnem kell, hogy ezek ne kopjanak ki a próbák és az előadások során. Én szoktam segíteni a színészeknek, hogy ráhangolódjanak a mozgásokra, hogy fizikailag is rendben legyenek. Egy színész máshogy működik, mint egy hivatásos táncos. Ők többnyire Sztanyiszlavszkijból indítanak, míg a táncosok Mejerholdból. Nekik sokat számít a motiváció részletes átbeszélése.

Orosz-Bogdán Noémi

Gyors az élet...

Szellemes szerepformálások, manióroktól mentes színpadi játék és figyelemre méltó zenei megoldások: a nagyvárad Szigligeti Színház Csárdáskirálynője, Novák Eszter rendezése nem véletlenül aratott állótapsos, zajos sikert a Magyar Színházak 36. Kisvárdai Fesztiválján.

Amikor egy színház előveszi a Csárdáskirálynőt, igazgató, rendező és karmester egyaránt számos megoldandó kérdéssel szembesül: melyik kottaanyagot játsszák? Lesz-e elegendő zenész, aki megszólaltatja Kálmán Imre muzsikáját? Hogyan dolgozzák át a zenei anyagot? Akad-e primadonna és bonviván, akik képesek elénekelni a cseppet sem könnyű duettek, együtteseket és szóló számokat? Találnak-e szubrettet és táncos komikust, akik ördögös mozgással lázba hozzák a közönséget? Miként szól majd az énekkar? S egyáltalán akarnak és tudnak-e újat mondani, hitelesen fogalmazni a Csárdáskirálynőn keresztül, ami immár több, mint száz éve a legnépszerűbb operettek egyike? Számos Csárdáskirálynőt volt szerencsém látni, mások mellett szegedit, debrecenit, miskolcit, veszprémit, kaposvárit, néhány pestit, franciát, szerbet, litvánt, norvégot, tegnap pedig a nagyváradit. Voltak köztük teljes tévedések és érvényes koncepciók úgyszintén, egy azonban számomra biztos: ma két magyar nyelvű Csárdáskirálynőt tartanak repertoáron, amivel érdemes foglalkozni, ezek Novák Eszter és Vidnyánszky Attila rendezései. A nagyvárad Szigligeti Színház előadásának nem lehet célja, hogy olyan magas zenei színvonalon szólaltassa meg a művet, mint például egy több évtizede zenés, vagy operatagozattal bíró, vagy az operett műfajával a mindennapokban, reggeltől estig foglalkozó társulat. Egészen egyszerűen más szemmel néz rá az ember, mást is

keres benne. Az viszont lehet erős alkotói szándék, hogy felfejtse a zenei szövet esszenciáját. Egy tízegynéhány tagú zenekarban nem az érdekes, hogy minden hangszer és hangjegy pontosan megszólal-e, amit a zeneszerző papírra vetett, hanem az, hogy ami megszólal, az képviseli-e mindazt a szellemiséget, amit a komponista megálmodott. Hermann Szabolcs zenei vezető érdeme, hogy a lehetőségekhez képest mindent megtett ennek elérése érdekében, és elismerés illeti a zenekart és az énekkart, vagyis utóbbi esetében a Partiumi Keresztény Egyetem magánének szakát, hogy az előadás tanúsága szerint a karnagy partnereivé szegődtek. Néhány helyen olvasható, hogy Békeffy László és Kellér Dezső ötvenes években készült átíratát játssza a színház, ez azért mégsem igaz teljesen, példának okáért Cecília az 1992-es kaposvári Mohácsi-rendezés szövegét énekli, és a kollektív bokázások is mintha azt idéznék, és nem a Szinetár Miklós rendezésében láttakat. Utalásokat bőven találunk az előadásban, azonban mégiscsak azok a legérdekesebbek, amelyek Nagyvárad aranykorára hajznak. Mert természetesen lehet műfaj- és társadalomkritikának is látni a sok-sok csálén is függő csillárt, azért a századforduló nagyvárad szecessziójában a város kávéházainak belső terei, az EMKE, a Royal, a Magyar Király, a Lloyd, akkori mércével

mérve szinte szikráztak a fényben, a régi Sast pedig úgy bontották, hogy közben még orfeumi előadásokat tartottak benne, mintha a közönség és a fellépők így kérlelték volna: „–Csak még egy kicsit hadd játsszunk, csak egy percig hadd maradjunk gyerekek.” Mintha Szilvia is így érkezne meg a vurstli játékos falovacskáján, s mintha ezt kérnék az óarany és fekete kosztümök viselői is, mint megannyi éjszakai szentjánosbogár. S ha már a Békeffy-Kellér változatról esett szó, vigasztaló tudat, hogy Novák Eszter rendezésében a szereplők többsége nem akut pszichiátriai eset, ellenkezőleg, nagyon is emberként léteznek a színpadon. Az előadás külön erénye, hogy egyértelművé válik: itt a táncos komikus mozgatja végül a történet szálait, hiszen, ha nem „áltelefonál”, akkor a szereplők élete is máshogyan alakul. Novák Eszter letisztult, mégis jelentésgazdag rendezése minden nézőnek megadja a kapcsolódás lehetőségét. Aki csupán szórakozni vágyik, ugyanúgy élvezheti az előadást, mint aki készletetést érez arra, hogy kibontsa az előadás mélyebb rétegeit. A produkció nem kész válaszokat sulykol, hanem a személyes kérdések felvetését ajánlja a közönség számára, ettől többet pedig nem is kívánhatunk a nagyvárad Szigligeti Színház Csárdáskirálynőjétől.

Oláh Zsolt

„Az emberek vágnak a szépre”

Nem panaszkodhat beskatulyázásra Tasnádi-Sáhy Noémi, akit az utóbbi években a kisvárdai közönség láthatott a Lila ákácban Bizonyosnéként, Erdman Az öngyilkos című művében Maria Lukjanovna szerepében, a Figaro házasságának Gófnőjeként, ezúttal pedig az operettirodalom klasszikusában, Kálmán Imre Csárdáskirálynőjében alakítja Silviát, ahogy mondja, nem kis izgalommal.

- Prózai szakon végeztem Kolozsváron, tehát az operettel nem volt szoros a viszonyom. Az első operettelőadásom a Sybill volt, ezt úgy öt évvel ezelőtt Tárnoki Márk rendezte nálunk. Zenés darabokban már játszottam korábban, de ez a műfaj nagyon elérhetetlennek tűnt számomra. Úgy gondoltam, és most is úgy gondolom, hogy ehhez borzasztó nagy szakmai tapasztalat, tudás kell, mindig úgy képzeltem el, hogy erre már az ember 19-20 éves korától készül, énektanárhoz jár. Nagyvárad egy operetttrajongó város, és amikor Novák Eszternek eszébe jutott ez a darab, nagyon keményen készültünk rá. Brugós Anikó volt a korrepetitorunk, vendégként foglalkozott velünk Berecz Bea Budapestről, mindkettőjüknek nagyon-nagyon sokat köszönhetek, akárcsak Hermann Szabolcs karvezetőnek. Ha-

talmas falat volt ez, nem szoktam előadások előtt izgulni, de most mindig a torkomban dobog a szívem, és amíg nem jön ki az első hang, bizonytalanság van bennem, aztán lépésről lépésre csak összejön... Számomra ez az egész egy hatalmas nagy tanulóidőszak volt. Amennyire nem volt közöm az operetthez, most borzasztóan élvezem, hogy mindazt, amit tudok, beleülthetem ebbe az előadásba. Színészként működöm elsősorban benne, ezt tanácsolták is nekem, hogy közölni akarjak, és ne énekelni, ha sikerül elengednem magam, akkor nagyon jó érzés.

- *Hogyan tudja megszólítani a ma emberét ez a világ? Ebben az előadásban is vannak – mondjuk így – a műfajtól szokatlan megoldások.*

- Szerintem a rendező szépen betartja az operett szabályait, a jelenetek élnek, nagyon emberiek, és nagyon tud velük jönni a néző, ha 70 éves, akkor is, és ha 16 éves, akkor is. Kicsit féltünk, hogy a diákbérletek biztosan nem fognak megtelni, de nagyon szeretik. Nekem vannak olyan 22-23 éves ismerőseim, akik többször is megnézték. És a fiatal ismerős srác azt mondta, hogy na, erre anyukámat is elhozom. Megdöbbenem kérdeztem tőle: ez nektek bejön, ez mond valamit? Miért? Azt válaszolta, mert annyira szép. Kiderült, hogy az emberek – kortól függetlenül – vágnak a szépre. Vágnak a szerelemre. Nem beszélve arról, hogy a Csárdáskirálynő zenéje fantasztikus. Szerintem mindenki úgy megy haza, hogy még hetekig dúdolja magában ezeket a dallamokat. Az persze igaz, hogy a harmadik felvonást Kárpáti Péter átírta Novák Eszterrel, de szerintem szervesen illik az egészhez.

- *Az utóbbi évek fesztiváljain kiderült, nagyon sokféle műfajban jeleskedik a nagyváradai társulat, ez jó, vagy inkább nehézség egy színésznek?*

- Én nagyon szeretem. Igazából egy pár éve már nagyon próbálok tudatos lenni ebben is, a rendezők is szerencsére mindig mást várnak el tőlem, jó értelemben. Hát igen, más Szilviaként felmenni a színpadra, mint a Bányavakságban Iringóként bemenni a stúdióba... Az öngyilkost is nagyon-nagyon szerettem, az is teljesen másfajta munka volt, de úgy gondolom, mindig nyitottnak kell lenni, és ha ez megvan, akkor minden egyes szerep egy utazás az önismeret felé. Én többnyire nagyon sok kérdést teszek fel magamnak, sokszor megkérdőjelezem saját magamat, azt, hogy vajon képes vagyok-e egy-egy szerepet megvalósítani. De ezek a változatos munkák sokat segítenek abban, hogy megtaláljam az útjaimat. Az biztos, hogy ha valaki azt mondta volna nekem a főiskolán, hogy operettet fogsz énekelni Nagyváradon, akkor biztosan tiltakoztam volna. Most már bátrabban vágok bele ilyen kalandokba... Nagyvárad most nagyon sokrétű, sokféle előadásunk van, nagyon szeretjük az új stúdióinkat, de a zenés produkcióinkat is, mert szeretik az emberek. Az ember mégiscsak szórakozni jár a színházba, és ezt a szót valahogy sokszor félreértelmezzük. Az is része lehet, ha nagyon komoly témákat feszegetünk.

- *Mennyire fontos állomás Kisvárdára, a fesztivál a társulat életében?*

- Nagyon fontos, minden évben itt vagyunk. Ez a tizedik évadom a színháznál, de azt hiszem, még nem hagytunk ki egy évet sem, hogy Kisvárdára jöjjünk. Most ez a mai előadás abból a szempontból is izgalmas lesz, hogy először játszunk a saját színházunkon kívül, más körülmények között, mint otthon. Hősiesen küzdenek a díszletmunkásaink, próbálják ugyanazt a miliőt megteremteni, amit a saját színházunk ad. Úgy gondolom, nagyon izgalmas lesz a mai produkció. Legalábbis én már izgulok.

Ungvári Judit

Mai program

10:00 – **Tér és idő játéka a színházban**
Bélai Marcel és Kozma Gábor Viktor workshopja
Helye: KVMK 3. oktatóterem

11:00 – **Szakmai Klub**
(beszélgetés az előadásokról)
Moderátor: Gyürky Katalin, Mészáros Katalin
Az ember tragédiája: Árkosi Árpád, Gulyás Gábor
Csárdáskirálynő: Lengyel Emese
Helye: KVMK pódiumterem

11:00 – **AZ ÖREG KIRÁLY HAGYATÉKA**
Rendező: Szabó Attila (1h)
Tomcsa Sándor Színház, Székelyudvarhely
Helye: Zsinagóga

13:00 – **Villám-workshop kritikus mesterkurzus**
Vezeti: Szabó Réka
Helye: KVMK pódiumterem

15:00 – **Könyvbemutató - Nagy B. Sándor**
dramaturg, író Nemes Levente színművész-szel, a sepsiszentgyörgyi Tamási Áron Színház egykori igazgatójával készített beszélgetőkönyvének bemutatója.
Helye: KVMK társalgó

17:00 – **MEGNYITÓ ÜNNEPSÉG**
Gogol: HÁZTŰZNÉZŐ (versenyelőadás)
R.: Vidnyánszky Attila (3h egy szünettel)
A Nemzeti Szh. és a beregszászi Kárpátaljai Megyei Magyar Drámai Szh. közös produkciója
Helye: Kisvárdai Várszínház és Műv. Kp.

20:30 – **ÉLET RAPSZÓDIA** (1h 30')
Eszenyi Enikő és Járai Máté előadása
Helye: Refi Színpad

22:00 – **T. Pataky László – Györfi Csaba: KIT SZERETTÉL, MADÁCH?** (versenyelőadás)
Rendező-koreográfus: Györfi Csaba (1h 10')
A Bekecs Táncszínház előadása.
Helye: Zsinagóga

Napközben: **MR. PIANO** – guruló zongora show Kisvárdai utcáin

Bővebben: www.kisvarda.szh.hu

Farkas Ibolya, *Ady és Adél*, Spectrum Színház, Marosvásárhely

kisvárdai lapok

A Magyar Színházak 36. Kisvárdai Fesztiváljának napilapja

Főszerkesztő:
Ungvári Judit

Állandó munkatárs:
Oláh Zsolt

Fotók:
Gáncs Tamás

Nyomdai előkészítés:
Kóczon Nikolett

Nyomdai kivitelezés:
Imi Print Nyomda

Felelős kiadó: Nyakó Béla
ISSN 1587-8325

A Magyar Színházak 36. Kisvárdai Fesztiváljának támogatói:

Nemzeti
Kulturális
Alap

KULTURÁLIS ÉS INNOVÁCIÓS
MINISZTERIUM

KISVÁRDA VÁROS
ÖNKORMÁNYZATA

Friss FM Kisvárdai

Déryné
program